

Ilie tișbitul: curajul credinței și puterea credinței

Versete călăuzitoare: 1 Împărați 17.1; 19.5

1 Împărați 17.1: Și Ilie tișbitul, dintre locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeu al lui Israel, înaintea căruia stau, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu”.

Între împărații regatului de nord al lui Israel nu a fost niciunul care să fi trăit și domnit din inimă conform voinței lui Dumnezeu. Însă Ahab i-a întrecut pe toți. El a făcut mai mult rău decât toți împărații lui Israel care au fost înaintea lui, „ca să-L întărească la mânie pe Domnul Dumnezeu al lui Israel”.

Apoi vine Ilie. Fără să se anunțe apare înaintea împăratului, apariția lui este lipsită de orice teamă. Nu citim că el se prosternă înaintea împăratului sau că îi aduce vreo onoare. El nu se roagă smerit să i se dea voie să vorbească. El nu dă nici un semn de supunere smerită și nici nu folosește înflorituri retorice de devotament.

De unde ia Ilie această îndrăzneală? Își poate el permite așa ceva, deoarece el face parte din căpeteniile împărăției? Nu, ci descrierea „tișbitul, dintre locuitorii [textual: locuitor fără drept de cetățenie] Galaadului” îl arată ca om total lipsit de importanță.

Dar de fapt Ilie nu „stă” înaintea împăratului, ci înaintea lui Dumnezeu. Acest contrast nu ar fi trebuit să fie, dar idolatria lui Ahab a dat naștere la contrastul de netrecut. În acest caz mesajul lui Dumnezeu și comportarea profetului Său sunt absolut la locul lor.

Astăzi aproape nimeni nu va fi însărcinat cu un astfel de mesaj, care cere așa de mult curaj. Și totuși copiii lui Dumnezeu au parte în fiecare zi de acest contrast enorm între Dumnezeu și oamenii răzvrățiți. Astfel ei au nevoie de conștiința inimii: Dumnezeu trăiește.

Și cine trăiește realmente cu El, în părtășie netulburată cu Dumnezeu viu, acela stă și astăzi „înaintea” feței Lui. Și numai aceasta dă creștinului credincios curaj și putere pentru o viață de mărturie și binecuvântată – înaintea lumii vrăjmașe.

1 Împărați 19.5: Și, iată, un înger l-a atins și i-a zis: „Scoală-te, mănâncă!”

Ilie l-a rugat pe Dumnezeu: „Acum, Doamne, ia-mi sufletul, pentru că nu sunt mai bun decât părinții mei.” Și după aceea a adormit sub un ienupăr. – Cum de s-a ajuns la așa ceva? Răspunsul este cuprins în strigătul de trezire al îngerului.

O comparație poate ajuta să se înțeleagă starea sufletească a lui Ilie: sportivii de performanță precum sunt alergătorii la maraton sau cicliștii depun efort foarte mare timp de mai multe ore. În timpul concursului ei trebuie – chiar dacă în timpul efortului nu simt nici o foame! – să

consume mereu și la timp hidrați de carbon. Altfel rezervele corpului pot să se epuizeze deodată, fără vreo atenționare prealabilă. Urmarea este un sentiment de mare slăbiciune.

Ilie era de trei ani și jumătate într-o luptă spirituală, fără ajutor omenesc, fără familie și fără frați de partea lui. Însă Dumnezeu l-a sprijinit. Apoi lupta cu slujitorii idolilor. O luptă îndelungată cu privire la întrebarea „Cine este adevăratul Dumnezeu?”, o luptă pe viață și pe moarte. Și în final amenințarea cu moartea din partea Izabelei.

Este de mirare că puterile lui nervoase și spirituale s-au epuizat complet? Niciunul care a stat într-o astfel de luptă nu va arăta acuzator spre punctul unde Ilie „a uitat” „să se hrănească”, să privească la Domnul. Și de altfel nici noi nu facem aceasta. Însă copiii lui Dumnezeu ar trebui să învețe pentru ei înșiși din trăirile lui Ilie:

„Scoală-te, mănâncă!” – acesta este imboldul plin de har al lui Dumnezeu pentru robul Său obosit. Fie că este vorba de lupta spirituală, de o biruință prin puterea lui Dumnezeu, de amenințare din partea vrăjmașului – mereu avem nevoie din nou de hrană proaspătă de sus și de privirea credinței îndreptată spre Domnul. Aceasta este valabil și atunci, și în mod deosebit atunci, când încă „nu simțim foame”.